

σάνου, Διονυσίου πατριάρχου, Ματθαίου Δεβέρη, Γεωργίου Κορινθίου, Λασκάρω; κλπ.

Ὁ Ἀήτταρχος διεσύρθη πικρῶς, δι' ἄγνωστον ἡμῖν αἴτιον, παρὰ Θωμᾶ Ἐλεαβούλου.

Ἐλεαβούλος.

Θωμᾶς Ἐλεαβούλος, ὁ Νοταρᾶς, ἐγεννήθη περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς 11^{ῆς} ἑκατοσταετηρίδος ἐν Κορώνῃ τῆς Πελοποννήσου. Ὁ πατὴρ αὐτοῦ Νικόλαος τὸ πρὶν καλούμενος, μετὰ τὴν ἐν 1500 ἄλωσιν τῆς πατρίδος του αἰχμαλωτισθεὶς ὑπὸ τῶν Τούρκων ἀπήχθη μετ' ἄλλων εἰς Βέρροϊαν τῆς Μακεδονίας, καὶ τὸν μοναχικὸν βίον ἀσπασθεὶς μετωνομάσθη Νεῖλος. Ὁ υἱὸς του Θωμᾶς ὁμοίως τὸ μοναχικὸν ὑπενδυθεὶς τριβῶνιον μετεκλήθη Θεοφάνης. Ἐχρημάτισεν ἱεροκήρυξ τῆς μεγάλης ἐκκλησίας, καὶ περίφημος διδάσκαλος. Περὶ αὐτοῦ Δωρόθεος ὁ Μονεμβασίας διεσώσατο ἡμῖν τὰ ἑξῆς. « Τότε (ἐπὶ τοῦ πατριάρχου Διονυσίου 1543-51) ἦτον καὶ ὁ πολὺς καὶ μέγας ἄνθρωπος ὁ κύρ Θεοφάνης, ὁ μέγας ῥήτωρ, καὶ ἐκαθέζετο εἰς τὴν Χρυσοπηγὴν, καὶ ἐδίδασκε καθ' ἑκάστην κυριακὴν τὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ, καὶ ἔβγαλε μαθητὰς πολλοὺς καὶ θαυμαστοὺς, Θεωνὰν τὸν Θεσσαλονίκης, Ἀρσένιον Τορνόβου, Δαμασκηνὸν τὸν Ναυπάκτου καὶ Ἄρτης, Μεθόδιον τὸν Μελενίκου, Ἱερόθεον τὸν Μονεμβασίας ἦτον καὶ ὁ Σίλβεστρος Ἀλεξανδρείας, καὶ ὁ Κυζίκου Ἰωάσαφ, καὶ Λακεδαιμονίας Δωρόθεος, καὶ ἄλλοι πολλοὶ⁽¹⁾. Ὁ Θεωνᾶς, ὁ Ἀρσένιος, ὁ Δαμασκηνός, ὁ Μεθόδιος, ὁ Ἱερόθεος ἦσαν πολλὰ καλοὶ, λόγιοι, καὶ προκομμένοι· οἱ δὲ ἄλλοι, καὶ μάλιστα ὁ Ἀλεξανδρείας, ἐνάρετοι καὶ νηστευταί, καὶ πολλὰ καλογηρικοί· τότε γοῦν ἔπεσαν οἱ ἄρχοντες μετὰ τὸν κύρ Θεοφάνην καὶ ἔγινε πάλιν Σύνοδος. . . τότε γοῦν ἡ Σύνοδος τῶν ἀρχιερέων εἶπαν, ὅτι ἄς εἶναι συχωρημένοι ὁ κύρ Διονύσιος διὰ τὸ γράμμα ὅπου ἔκαμε, καὶ τοῦ κύρ Θεοφάνη εἶπαν πλέον νὰ μὴ λαλῇ καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸ Ἅγιον ὄρος, εἰς τῶν Ἰσθίων τὴν Μονὴν, ὅτι ἐκεῖ ἦτον κουρεμένος, καὶ ἐκεῖ ἄφηκε καὶ τὰ βιβλία του· καὶ μετὰ ταῦτα ὑπῆγεν εἰς τὴν Βέρροϊαν, καὶ ἐκεῖ ἐκοιμήθη, καὶ ἔθαψάν τὸν οἱ Βέρροϊῶται ἐντίμως, διότι καὶ ὁ κύρ Θεοφάνης Βέρροϊώτης ἦτον ἐκ μητρὸς⁽²⁾ ».

Ἐγραψεν ὁ Θεοφάνης—Διαίρεσιν μετὰ συλλογισμῶν κατὰ τὴν θεοπαράδο-

(1) Θεοδόσιος Ζυγομαλάς γράφων πρὸς Κρούσιον λέγει « εἰς Θεοφάνους μαθητὰς ἱερομόναχοι καὶ μοναχοὶ 30 ».

(2) Δωροθέου Χρονογράφου σελ. 441—2 (ἐκδ. 1681).